

*Srednja šola
Josipa Jurčiča*

Ivančna Gorica

številka 1, ponatis
šolsko leto 2007 / 08

Dijakinje in dijaki, profesorice in profesorji ter vsi drugi!

Jesen je čas trgatve, ki je – vsaj v naših krajih – povezana tudi s »tekočo« problematiko. Na svoj način se ji pridružujemo vsi, ki smo sodelovali pri pripravi našega in vašega glasila. Prepričani smo, da vam bo tokratna bera svežih in okusnih sadov našega novinarskega in umetniškega ustvarjanja vzbudila tek in se bodo iz njih posrkani sokovi (seveda stoddstotni in naravni) po vas pretakali še dolgo in vas razbremenjevali vsakdanjega šolskega dela.

Vabimo vas, da si preberete, kaj se na naši šoli dogaja, kaj se je in kaj se še bo zgodilo ... Zanimivi so tudi intervjuji z različnimi sogovorniki, sestavili in pripravili smo nekaj sproščujočih vrstic in stolpcev ter za svečke na torti ustvarili tudi literarno prilogo, ki tokrat svoj umetniški navdih črpa v »morah« noči, ki odražajo stiske in pritiske mladih in manj mladih, ki, upamo, da tudi pri vas, čakajo novega jutra in še boljšega dne.

Zdaj pa le. Po Iskricah, seveda. Najbolje po vrsti in do konca. Z iskrami v očeh in nasmehom na obrazu.

Igor Gruden

Iskrice št. 1-2007/08

Izdala in založila: Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Za izdajatelja: Milan Jevnikar, ravnatelj

Urednik in mentor: Igor Gruden

Uredništvo: Petra Smolič, 2. b, Tjaša Jevnikar, 2. a, Urša Kutnar, 2. d, Zarja Hegler, 2. i,
Matej Miklič, 2. a, Jože Škofca, 2. a

Lektoriranje: Vesna Celarc

Tehnična pomoč: Darko Pandur, Peter Kutnar

Maturantska ekskurzija v Španijo

Dogodivščina se je pričela 26. 8.2007 z avtobusnim odhodom s parkirišča pred Srednjo šolo Josipa Jurčiča. Vsi polni energije smo krenili proti Španiji. Pot nas je vodila preko Italije, ustavili smo se v Veroni in si ogledali kip Shakespearove Julije in njen balkon ter antično gledališče.

Naslednji postanek je bil v Monaku. Ogledali smo si palačo in imeli z grajskega obzidja prekrasen razgled na nočno osvetljeno mesto. Sprehodili smo se pred najbolj znano igralnico in najdražjim hotelom. Na svoj račun so prišli ljubitelji jeklenih »konjičkov«. Kljub zgodnji uri je bilo na ulici pred igralnico zelo živahno. Ob nadaljevanju poti smo se z avtobusom zapeljali po delu dirkalne steze F1, ogledali pa smo si tudi prekrasne jahte.

Pot nas je vodila skozi nešteto predorov (okoli 150). Na avtobusu smo dremali do Nice, peljali smo se po glavni ulici in naprej proti Cannesu. Tam smo se sprehodili do stavbe z rdečo preprogo, kjer se enkrat na leto zbere vsa igralska smetana. Zjutraj ob 11.uri pa smo prispeli v Figueras in si ogledali galerijo Salvadorja Dalija.

Od tu pa smo po 26 urah vožnje prispeli na cilj v Lloret de Mar. Popoldne smo imeli prosto, izkoristili smo ga za skok v Sredozemsko morje. V torek smo se odpeljali na goro Monserrat, kjer smo si ogledali cerkev Črne Marije prekrasno okolico. Ob prihodu v dolino pa smo odšli še v šampanjsko klet Codorniu. Velik del informacij smo dobili z ogledom kratkega filma, ki smo ga zaradi tehničnih napak najprej gledali v španščini. Po kleti smo se zapeljali z vlakcem, na koncu pa je sledila še degustacija.

Popoldne smo se osvežili in ohladili v morju, saj je bila temperatura ozračja nad 40 stopinj. V hotelu smo imeli tudi nekaj težav z vodo, saj je z zgornjega nadstropja tekla voda k nam. O tem smo obvestili receptorja, ki je prišel, v strop naredil luknjo in povedal, da je cev počena. Naslednji dan so odpravili težavo.

Nekaj se nas je zvečer odločilo za obisk flamenca, za prevoz je poskrbel španski voznik – starejši gospod. Med potjo nismo vedeli, ali bomo sploh prišli na cilj, poleg vseh težav se je še zaletel. Upali smo, da nas bo nazaj peljal kdo drug. Vendar se to ni zgodilo, naša velika sreča pa je bila, da je bilo manj prometa. Povratek je tako minil brez težav. Predzadnji dan smo odšli v Barcelono, katalonsko glavno mesto. Ogledali smo si veličastno, a nedokončano stvaritev Gaudija – Sagrado Familio. Vse njegove zapiske in načrte je na žalost uničil ogenj. Vsi smo se odločili za ogled čudovitega nogometnega stadiona, sledil je še sprehod po glavni sprehajalni ulici Rambli.

Vsak večer smo se zabavali v disku Hollywood. 30. 8. pa smo z barcelonskega letališča poleteli v Ljubljano. Za marsikoga je bil povratek z letalom nova, a zanimiva izkušnja. Vseh dogodkov se ne spomnim več natančno, saj je bilo vse novo in zanimivo. Dan je bil v Španiji dolg 25 ur, spali pa smo na avtobusu, ko smo se polni doživetij vračali domov.

Irena Kastelic, 2. g

e-Twinning

To je mednarodni projekt, pri katerem se po dve evropski šoli povežeta in sodelujeta preko "sodobne" tehnologije. (interneta oz. internetnih blogov). Ta projekt je namenjen spoznavanju tuje kulture in učenju tujega jezika (angleščine) v praksi. V projektu poteka tudi stalno sodelovanje med predmeti in sicer angleščino in poslovno informatiko (PIN).

E-Twinning je namenjen tudi zanimivejšemu pouku, da ni vse samo "piflarija", ampak tudi zabava.

Naša šola je bila lansko šolsko leto povezana z belgijsko šolo. Projekt smo pričeli tako, da smo poslali novoletne čestitke (preko e-pošte). Nato smo ustvarili svojo spletno stran. Razred se je razdelil na skupine po 3 dijake. Vsaka skupina je ustvarila svoj blog (spletni dnevnik). Med šolskim letom smo ta "spletni dnevnik" obnavljali in si preko njega dopisovali oz. pisali komentarje k objavi. Projekt smo obogatili tudi s kvizom, ki smo ga poslali na belgijsko šolo (Immaculata Institute of Oostmalle). Oni so nam ta "udarec" seveda vrnili. Tako smo spoznali, kako malo oz. veliko vemo o naših državah.

Naša šola, no... naš razred je dobil nagrado Zlati kabel za najboljši slovenski srednješolski e-Twinning projekt v kategoriji pedagoške inovacije, za ta projekt smo dobili tudi Jurčičevo bronasto nagrado (p. s.: nagrada je tudi denarna.). Projekt je zelo zanimiv, saj tako dobimo možnosti za lepe ocene in se pri tem še malo zabavamo.

Gregor Koščak, 3. f

Med več kot tisoč sodelujočimi naša dijakinja prepričala žirijo

V torek, 18.9.2007, se je s slovesnostjo v Cankarjevem domu v Ljubljani pričel 13. slovenski festival znanosti, ki ga že tradicionalno pripravlja Slovenska znanstvena fundacija (SZF). Vsako leto festival privablja veliko domačih in tujih obiskovalcev.

Geslo letošnjega festivala je bilo: Bog je ustvaril, Linnaeus je razporedil. To geslo ni bilo izbrano po naključju, temveč zaradi 300-letnice rojstva Carla Linneja, velikega švedskega znanstvenika. V okviru festivala so potekali različni dogodki, aktivno pa so na njem sodelovali ljudje vseh starostnih skupin, od mladih osnovnošolskih izumiteljev, srednješolskih raziskovalcev do upokojenih raziskovalcev in univerzitetnih profesorjev iz Slovenije, Danske, Portugalske in ZDA.

Za nas je bil festival poseben zaradi odlične uvrstitve naše Urše Boben, dijakinje 2. letnika smeri ekonomski tehnik, na likovnem natečaju Potovanje in bivanje v vesolju, ki ga je Slovenska znanstvena fundacija pripravila ob sodelovanju z družbo Trimio iz Trebnjega. Iz naše šole so sodelovale še Zarja Hegler, Katarina Zadružnik in Katja Adamlje.

Z našo zmagovalko smo se o njenem delu na kratko pogovorili.

Kje dobivaš navdih za svoje slike?

Navdih pride včasih sam od sebe, dobim pa ga tudi, ko vidim ali preberem kaj zanimivega.

Koliko časa se že ukvarjaš s slikanjem oz. risanjem?

Od 7. razreda.

Ali je bila to tvoja prva zmaga na natečaju?

Zmagala nisem še na nobenem, udeležila pa sem se že dveh.

Kakšne tehnike uporabljaš pri svojem delu?

Najraje rišem z navadnim svinčnikom ali suho iglo, rada pa imam tudi tempere in barvice.

Ali te zanima še kaj poleg slikanja oz. risanja?

Rada berem, rišem arhitekturne načrte za sorodnike in plešem.

Urša Kutnar, 2. d

Pestro delo v aktivu za športno vzgojo

Začetek šolskega leta je v aktivu za športno vzgojo vedno zelo pester. Naše delo poleg rednega pouka, rekreativnega odmora, krožkov in šolskih športnih tekmovanj zajema tudi organizacijo prvih športnih dni. Del našega dela je predstavljen na internetni strani šole (dejavnosti/športne aktivnosti), v letošnji prvi številki šolskega glasila pa smo se odločili natančneje predstaviti športna dneva v Bohinju in Čateških toplicah.

Z dijaki prvih letnikov vseh programov smo v petek, 14. 9. 2007, obiskali Čateške toplice, o čemer v nadaljevanju piše dijakinja 1. i oddelka. Poudarek je bil na preizkusu znanja plavanja, plavanju, športnih aktivnostih v vodnem okolju ter spoznavanju, druženju in sprostitvi. Vreme nam je bilo zelo naklonjeno in športni dan je uspel v vseh pogledih. Dijake četrth letnikov programa gimnazija pa smo v ponedeljek, 24. 9. 2007, odpeljali v Bohinj, kjer so imeli na razpolago adrenalinski park in plezanje ter jahanje in veslanje. O tem športnem dnevu sta v nadaljevanju več napisali dijakinji 4. b oddelka. V četrtek, 11. 10. 2007, pa smo imeli še športni dan za dijake tretjih in četrth letnikov programa ekonomski tehnik, za dijake tretjih letnikov programa trgovec in za prvi letnik programa ekonomski tehnik-PTI. Vsi omenjeni oddelki so imeli pohod po okoliškem hribovju s ciljem na Pristavi, ki je kljub nekoliko slabšemu vremenu lepo uspel. S športnimi dnevi bomo nadaljevali spomladi.

Petra Marcina

Športni dan v kraljestvu adrenalina

V ponedeljek, 24. septembra 2007, smo se v pričakovanju sončnega dne dijaki četrth letnikov zbrali na avtobusni postaji v Ivančni Gorici. Naš letošnji prvi športni dan smo nameravali realizirati v adrenalinskem parku v Bohinju. Kljub temu da nas je bilo nekoliko manj, kot so profesorji pričakovali, smo se z avtobusi odpeljali proti sončni Gorenjski. Zaradi še ne povsem odpravljenih posledic ujme smo na cilj prispeli šele po dveh urah vožnje, a nič zato, saj nam na avtobusih ni bilo dolgčas! Po prijaznem pozdravu vodičev parka smo se v dveh različnih skupinah odpravili plezat in v adrenalinski park.

Velika večina se nas je s plezanjem srečala prvič in zagotovo je bilo koga tudi malo strah. Vendar nam že samo ime parka pove, da gre tu predvsem za sproščanje adrenalina. Sprva so se s steno spoprijeli le najpogumnejši, ko pa smo se ostali prepričali, da ni hujših nevarnosti, je pod steno nastala prava gneča. Ravno smo se ogreli, že smo se morali preseliti v adrenalinski park.

Tu so nas vodiči najprej seznanili s varnostnimi ukrepi, nato pa se je začelo zares. Vsak posebej je splezal na izhodno ploščad in se podal po adrenalinskih atrakcijah. Verjemite, prav neverjetni občutki spreletavajo človeka, ko se lahko na slabih desetih metrih sprehodi po vrvi, ob tem pa ve, da lahko gleda tudi navzdol, ne da bi se mu kaj zgodilo. S ploščadi smo se premaknili naprej na novo »igralo« – skakali smo z debela. Marsikdo, ki mu primanjkuje poguma, bi se tej preizkušnji najraje izognil, saj tega pri namernem skoku v prazno zares potrebuje. Kot češnja na vrhu smetane pa so nam za poslastico prihranili veliko gugalnico. Zares veliko! Ker je imel vsak na voljo le en spust, je zagotovo te kratke trenutke užil in 200- odstotno užival. Tudi tisti, ki niso ravno ljubitelji višine, so poizkusili.

Dan je bil poln čistega adrenalina in preizkušanja mej lastnega poguma. Za marsikoga sta bila tako plezanje kot obisk adrenalinskega parka prva tovrstna izkušnja. In zagotovo ne zadnja!

Vida Fajdiga, 4. b

Veslanje in ježa v Bohinju

Teden dni po obilnih padavinah so bile posledice neurja na Gorenjskem še vedno vidne. Okolica Bohinjskega jezera je bila polna akumulacijskega materiala, ki ga je neurje prineslo s seboj. Vendar smo se vseeno odločili za športni dan v Bohinju. Bila sem v skupini z 11 dekleti, zato smo se na začetku razporedile v 2 kanuja. Začetne težave smo skupaj z vodičema premagali in zaveslali po modro zelenem Bohinjskem jezeru. Vodič nas je veliko spraševal, še posebej je želel vedeti, če poznamo globino, širino in kako je nastalo Bohinjsko jezero. Na večino vprašanj je kar sam odgovoril, vendar nas je pohvalil, da dobro sklepamo, še boljše pa veslamo. Ko smo se ustavili na sredini jezera, da bi se odpočili, smo se obenem naužili svežega zraka in si rekli: »Res je lepo, le voda je mrzla.« Na obrobju jezera smo veslali po odeji iz ostankov lesa, vej in listja, vendar je bilo zelo zabavno. Zaradi večje gostote je bilo premikanje po leseni brozgi oteženo, a se je bilo skoraj nemogoče prevrniti.

Konji so lepotci v kraljestvu živali, saj stopajo tako elegantno, da so konkurenčni manekenkam. Na ranču Mrcina je bilo šest konj pripravljenih za ježo. Prijazni vodič nas je razporedil v dve skupini, nam posodil prave jahalne kape in nam obrazložil navodila za uporabo konja. Ko smo bile v sedečem položaju na konju, se je ježa začela. Najprej smo naredili nekaj krogov, potem pa še krajši sprehod po ranču. Konji so bili zelo mirni, vendar so dokazali, da so živi in da se premikajo. Sošolka je imela manjše težave, saj je konj hotel pojesti jabolko, tega pa mu vodič ni dovolil, saj med ježo ni časa za prehranjevanje. Naš pogled na privezane konje je izražal peščico grenkobe, saj smo se zavedali dejstva, da moramo zapustiti naše konjske prijatelje.

Katja Adamlje, 4. b

Bili smo na športnem dnevu v Čateških toplicah

Bil je lep, sončen septembrski dan. Še vsi zaspani smo se dijaki prvega letnika z avtobusom odpravili proti Čatežu, kjer naj bi preživeli dan v tamkajšnjih toplicah. Ker je bilo na avtobusu dolgčas, smo s prijateljicami pričele kartati. Ker nismo imele mize, smo si pač pomagale z nogami.

Peljali smo se po avtocesti, zato smo v Čateške toplice hitro prispeli. Sprva sem se rahlo tresla od mraza, a preko dneva se je močno ogrelo. Ko smo prišli, smo si morali seveda poiskati mesto, kjer bi se namestili in si pognili brisače. Večina dijakov je že poskakala v vodo in plavala, medtem ko se me nismo še niti namestile.

Kmalu za tem smo odšli do olimpijskega bazena. Tam smo morali po štirje skupaj skočiti v vodo in plavati, da bi s tem dokazali, da smo varni pred utopitvijo. Nato so nam dovolili, da plavamo po svoje.

Za začetek smo se z Niko in Barbaro spustile po počasni reki. Reka je leno tekla in nas s svojim mirnim tokom popeljala okrog gradu, igral in otroškega bazena. Po rečni idili smo zaplavale v topli bazen, v katerem nismo imele veliko možnosti za zabavo. Nato smo zbrale pogum in se odločile za spust po toboganu. Malo je manjkalo, pa bi mi oranžni tobogan razbil glavo, saj je zelo čudno oblikovan. Sestavljen je iz treh delov, po prvem se v hitrem tempu spustiš v drugi del, kjer se drsaš kar v krogih. Sprva nisem našla vhoda v tretji del. Odkrila sem ga malce prepozno, zato sem kar kobacaje prilezla nazaj. Ljudje na vrhu toboganov so se ob mojem spustu zagotovo zelo nasmejali. Tretji del je mirnejši: na koncu priletiš v vodo. Po tem spustu sem se odločila, da tega ne bom več ponavljala.

Po dogodivščini smo se odločile, da gremo na prigrizek. Ko smo pojedle, smo se odpravile v drug bazen, kjer so bile tako imenovane drče in tobogan, po katerem se spustiš z napihljivim

obročem. No, naj še prej razložim, da so drče vrsta toboganov, ki so valoviti in široki. Na teh toboganih sem dobila tudi nekaj manjših udarcev. Ko smo se po drčah spustile že nešteto krat, smo odšle še na pohod po gusarskem otoku, kjer je nekaj manjših toboganov in velika gusarska glava, ki svoje ustrahovanje opravi tako, da te z vrha polije s hladno termalno vodo. Zares grozno!

Ker Barbarin želodec ni dal miru, smo morale z gusarskega otoka na otok, ki ga navadno imenujemo restavracija. Tam si je privoščila kosilo. Za konec smo se odločile še za nekaj spustov po modrem toboganu. Tam je bil sicer tudi zelen, a ta me ni mikal, ker je bil strm in prehiter.

Okoli štirih popoldne smo se odpeljali proti Ivančni Gorici. Ta športni dan mi je bil zelo všeč in mislim, da bi kaj takega še morali ponoviti. Za spomin pa sem odnesla opekline, saj sem kremo pozabila doma in zato me še danes peče.

Nina Strah, 1. i

Svetovni dan učiteljev

5. oktobra smo tudi na naši šoli praznovali svetovni dan učiteljev. Dijaki 4. f oddelka smo v okviru podjetja Promo, d. d., ki smo ga ustanovili pri praktičnem pouku, profesorjem pripravili unikatna darila kot zahvalo za njihovo potrpežljivost in trud.

Ročno izdelani albumi za shranjevanje slik so bili zelo veseli in deležni smo bili tudi aplavza v zahvalo za prijetno presenečenje. Vse to smo izvedli z dogovorom in pomočjo našega ravnatelja in profesorice pri praktičnem pouku. To je bil prvi projekt našega podjetja, lahko pa pričakujete še kakšnega.

Aleš Hudolin, Tomaž Pirman 4. f

Mednarodni projekt »Mladina« na naši šoli

Od 11. 10. do 18. 10. 2007 se je 19 dijakov naše šole v spremstvu dveh učiteljev udeležilo projekta mladinske izmenjave z naslovom Različnosti nas povezujejo in družijo. Projekt je nadaljevanje projekta Svoboda je odgovornost, ki je bil realiziran maja letos, ko nas je obiskalo 20 dijakov pobratene nemške šole iz Hirschaida.

Dijaki so si v Nemčiji ogledali Bavarsko, gostiteljem pa predstavili našo občino. Gre za zahteven mednarodni in medpredmetni projekt, ki omogoča dijakom komuniciranje v tujem jeziku, spoznavanje navad, običajev in značilnosti drugih držav v okviru Evropske unije. Namenjen je utrjevanju evropske zavesti in evropskih vrednot ter preseganju nacionalnega okvira.

Program finančno podpirajo Evropska unija in donatorji: Občina Ivančna Gorica, Akrapovič, d. o. o., Mizarstvo Vencelj, d. o. o., Mercator, d. d., Fitness-energy, d. o. o., in Avto Kavšek, s. p..

Vključevanje mednarodnih projektov v učni program je pomembna pridobitev šole za izboljšanje kvalitete pouka in večji ugled šole.

Mira Mikec

Leonardovci odkrivajo nove svetove

Tako kot zadnji dve leti bo tudi letos jeseni skupina 8 dijakov programa ekonomski tehnik v okviru programa EU Leonardo da Vinci realizirala projekt v tujini. Tokrat bodo 14 zanimivih dni preživeli v simpatičnem umbrijskem mestu Spoleto v Italiji.

Z aktivnim sodelovanjem v projektu si bodo dijaki izboljšali poklicno znanje, znanje jezikov in spoznavali drugačno kulturno okolje. Opravljali bodo komercialna, finančna in administrativna dela v turističnih podjetjih in hotelih.

Poleg tega se bodo udeležili predavanj o italijanskem gospodarstvu in nekaterih strokovnih ekskurzij v okolici.

Rezultate našega projekta v programu Leonardo da Vinci in pridobljene izkušnje bomo predstavili tudi ožji in širši javnosti, predvsem pa naslednjim generacijam naših dijakov. Na ta način bomo nadaljevali evropski vidik poklicnega usposabljanja in izobraževanja na naši šoli.

Za celotno operativno izvedbo projekta, ustrezen izbor udeležencev, njihovo pripravo, vse potrebne pogodbe in druga zahtevana opravila, organizacijo prevoza, zavarovanja in bivanja ter ovrednotenje rezultatov projekta je zadolžena šola, dijakom preostane le, da združijo prijetno s koristnim.

Igor Gruden

»Prihodnost je vaša!« (intervju z ravnateljem)

Novo, aktualno, zanimivo. Prosti čas, kadilski zakon, alternativni ukrepi, prehrana, nova podoba glasila *Iskrice*... Vse človeka kar potegne v razpravo. Različna mnenja netijo negodovanje in odobravanje. Očitno bo odločitev lažja (ali pa tudi ne), če vam svoje mnenje pove »glava« naše šole – gospod ravnatelj Milan Jevnikar.

- 1) *Ali menite, da imate na naši šoli avtoriteto zgolj zaradi funkcije, ki jo opravljate, ali kot oseba, katere mnenje je vredno upoštevati?*

Funkcija ravnatelja je predvsem velika odgovornost in zahteva tudi avtoriteto, saj je le tako možno vzpostaviti določen red na šoli. Avtoriteto uveljavljam takrat, ko moram razrešiti kakšne probleme, ukrepati v zvezi s prekrški. Drugače pa upam, da imam kaj veljave tudi kot Milan Jevnikar, človek brez funkcije. Zdi se mi, da velikokrat preprost človeški pogovor rodi več sadu kot avtoritativne zahteve.

- 2) *Vse pogosteje opažamo, da je zadnji hit šole »prosti čas«, zapolnjen z igranjem taroka. Ali igre s kartami odobravate?*

Za sprostitev tudi igra s kartami ni slaba, predvsem tarok zahteva nekaj miselnega napora. Urnike se trudimo izdelati tako, da bi dijaki dopoldne imeli čim manj prostih ur, pa ne zato, ker dijaki v prostih urah tarokirajo. Igranje kart je primernejše kot pohajkovanje po Ivančni Gorici.

- 3) *Šola ponuja velik repertoar interesnih dejavnosti. Zakaj za nekatere ni zanimanja?*

To je res čudno, pri taki množici dijakov bi človek pričakoval široko paleto interesov. Razloga za slabo zanimanje sta verjetno dva. Dejavnosti potekajo izven šolskega časa, zato je problem, predvsem vozačev, prevoz. Druga težava pa je, če mentor preveč mlačno predstavi dejavnost. Ne z dolgočasnost in ne prisila ne rodita uspeha, najti je treba neko vmesno pot, se prilagoditi dijaku in jim ponuditi sproščujoč in vsaj včasih tudi malo zabaven program.

- 4) *Kadilski zakon je »pretresel« tudi kadilce na naši šoli. Ali menite, da jih bo »spametoval«, da bi prenehali s kajenjem? Ali se bodo raje odločili za tako imenovane kršitve (v gozdu, na skrivnih koticah...)?*

Kajenje je na celem šolskem prostoru z novim zakonom obravnavano kot kršitev, ki jo država sankcionira z globo, šola pa za dijake še dodatno z vzgojnim ukrepanjem. Vzgojni ukrepi so standardni (opomin, ukor) ali pa alternativni (pospravljanje kadilskih odpadkov, obisk predavanja o škodljivosti kajenja, priprava takega predavanja za razredno uro ...). S kajenjem je lažje začeti, kot pa z njim prenehati. Dijaku, ki kadijo, želimo vsi pomagati, da bi se odvadili te nepotrebne razvade. Morda je strogi zakon priložnost, da bomo v sodelovanju s starši vendarle imeli vsaj nekaj uspehov pri tem, čeprav si nihče ne dela utvar, da bomo kajenje izkoreninili. Veliko bolj sem bil zadovoljen s starim zakonom, ki je dovoljeval tudi za dijake prostor za kajenje. Dijaki so tam pospravljali sami, imeli smo jih »na očeh«, najvažnejše pa je to, da cigaretni ogorki niso ležali vse povprek okoli šole.

- 5) *Ali obstaja bojazen, da se bo »neupravičena« odsotnost od pouka povečala, ker dijaki nimajo prostora za kajenje?*

Dijaki, ki kadijo, so najbrž obremenjeni z mislijo, kje bodo kadili in samo čakajo, kje si bodo lahko prižgali cigareto. Opažam povečanje izhodov iz šole in vse več zamud. Upam, da to ne

napoveduje večjih problemov. Morda bi se morali z dijaki tudi med odmori pogovarjati ali jih kako drugače zaposliti, saj bi potem gotovo pozabili na željo po kajenju.

6) *Kakšen zgled, pomoč ali ukrep bi morala dajati šola kot vzgojna institucija zaradi problema kajenja med mladimi?*

Ni le šola tista, ki mora sprejeti odgovornost za vzgojo. V prvi vrsti so to starši. Vse prevečkrat si prav starši zatiskajo oči, da njihov otrok ne kadi. Če ga slučajno zalotijo, naivno menijo, da je le poskusil.

Starši bi večkrat morali podpreti šolo v naših vzgojnih prizadevanjih, tudi v zvezi s kajenjem. Morda imamo sedaj odlično priložnost za skupno akcijo. Ponudimo mladim zdrav pogled na življenje, nagradimo morda njihovo pripravljenost, da želijo prenehati z neprimerno življenjsko prakso. Mladi lahko srečno živijo tudi brez kajenja, alkohola in drugih oblik »sprostitve«.

Alternativni ukrepi so morda dobra priložnost za rešitev tega problema, npr. pobiranje cigaretnih ogorkov okrog šole, obiski predavanj o posledicah kajenja... Vendar pa kajenje ni samo problem naše šole, ampak splošen družbeni problem.

7) *Ali lahko rečemo, da so alternativni ukrepi prava mala revolucija?*

Seveda, že zato, ker doslej nismo poznali takšnega vzgojnega ukrepanja. Upam, da bo ta revolucija prinesla dobre spremembe. Predvsem želimo, da bi dijaki iz svojih napačnih dejanj, ki jim sledi vzgojna kazen, dobili dober nauk za življenje.

8) *Ali je kakšen, ki ga kakorkoli izpostavljate?*

Alternativni ukrepi so vsi zasnovani tako, da iz njih dobi dijak dober nauk. Vsak prekršek ponuja svojevrstno možnost za vzgojno ukrepanje. Ker je to novost, bo prav zanimivo doživeti prvi takšen ukrep in nato spremljati njegove pozitivne učinke. Smo pa na naši šoli že v preteklosti ob standardnih ukrepih imeli tudi nekatere alternativne, predvsem poravnava in poprava posledic neprimernega ravnanja.

Lepo ste vsi povabljeni na spletno stran, kjer lahko pokomentirate najbolj »vročo« novost in sami predlagate nove alternativne vzgojne ukrepe ali pa zgolj napišete vaše mnenje o teh novostih.

9) *Kaj menite o šolski prehrani?*

Imamo veliko prednost in srečo, da imamo lastno kuhinjo, saj tako mladim nudimo zdrave obroke med poukom. Z raznovrstno in zdravo prehrano vas poskušamo tudi vzgajati k boljšim prehranjevalnim navadam.

10) *Priporočljiva je topla malica. Zakaj se dijaki večinoma odločajo za hladno? So naši dijaki izbirčni ali prikrivajo nezadovoljstvo?*

Dejstvo, da ima več dijakov hladno kot toplo malico, je mogoče najti tudi v ceni, čeprav vsem dijakom, posebej socialno šibkejšim, nudimo možnost regresirane prehrane. Naš cilj je, da bi vsi dijaki imeli vsaj en obrok v šoli.

Pripomb glede prehrane je malo, vedno pa jim prisluhnemo. Spodbujam vse, da vedno poveste svoje mnenje v zvezi s šolsko prehrano, saj bomo le tako vsi zadovoljni.

Morda je tu priložnost, da dijake opomnim, da bi morali imeti boljši odnos do hrane. Hrane, ki je ne pojedete, ne mešajte z odpadki! Če vam nekaj, na primer jogurt ali namaz, nista všeč, tega ni treba poškodovati, da postane neuporaben, pustite nedotaknjene, da ga lahko ponudimo drugim...

11) *Ali se strinjate z imenom glasila Iskrice?*

Ime *Iskrice* je tradicionalno, zato menim, da bi moralo ostati. Uporablja se že 30 ali 40 let. Ljudje vedo, da pri nas izdajamo *Iskrice*. Gre za znak prepoznavnosti.

12) *Bi se strinjali z naslovom (Ko udari) Nočna mora - ali kakšnim podobnim - za literarno prilogo?*

Priloga kot del Iskrice je vaša in strinjam se z vami, da jo imenujete, kakor hočete.

13) *Katere so osnovne prednosti naše šole in na katerih področjih se lahko še izboljšamo?*

Prednost naše šole je, da smo na podeželju. Imamo odlične prostorske možnosti, zdravo okolje, predvsem pa pridne dijake in odlično strokovno usposobljen kader. Vesel sem tudi, da dobro sodelujemo z okoljem in s starši. Šola se lahko izboljša na vseh področjih, saj na nobenem še nismo dosegli popolnosti. Predvsem želim, da bi ohranili vse, kar je že dobro oz. najboljše, kjer pa se ponuja možnost, si želim napredka in izboljšanja.

Česa o ravnatelju ne veste ali pa ste že pozabili?

- Ljubezen do petja je že tako dolga, da ne pozna začetka.
- Ne mara le atonalne (sodobne) glasbe in skladb z »debilnim tekstom«.
- Najraje posluša klasiko, drugače pa vse, kar je prijetno za uho.
- Njegov moto je: »Prihodnost je vaša!«
- Besede, namenjene dijakom: Govori so sicer dolžnost ravnatelja, vendar poskuša v svoje govore vedno dodati osebno noto, sporočilo za vse dijake, ker želi, da bi se jih govori globlje dotaknili.

Kaj bi sporočili dijakom, predvsem najmlajšim?

Šole brez učenja ni! Skupaj se bomo potrudili, da dosežemo najboljše! Prvošolci, upam, da ste že ugotovili, da je bila vaša odločitev za vpis na našo šolo vaša najboljša odločitev doslej!

*Petra Smolič, 2. b
Tjaša Jevnikar, 2. a*

Anketa o prehrani

Anketo o prehrani smo opravili med dijaki 1. in 2. letnikov. Zastavili smo jim naslednja vprašanja:

Kakšno malico ješ? Kaj imaš najraje za malico? Česa ne maraš? Kaj bi predlagal kuharicam, naj skuhajo?

1. Jem toplo malico, ker sta mi najbolj všeč sok in pomfri, ne maram pa špinače. Zelo si želim da bi imeli kdaj tudi za toplo malico pico. **(Petra, 1. i)**
2. Jem hladno malico, ker so mi najbolj všeč sendvič, jabolko, puding, banana, nimam pa rada hrenovk, pleskavic, bureka in pice, te so za moj okus premastne. Kuharicam bi predlagala, da kdaj dajo za malico tudi čokolado in pico burek. **(Nina, 2.d)**
3. Jem toplo malico, ker imam najraje pomfri, sladoled in sladice, ne maram pa jote in zelja. Večkrat bi rada jedla carski praženec oz. »šmorn« in ocvrti sir. **(Stina, 2. b)**
4. Jem hladno malico, ker imam najraje pico in sendvič, ne maram pa jogurta. Kuharicam bi predlagala, da nam dajo boljši sok. **(Anita, 1. d)**

5. Jem toplo malico, ker najraje jem solato z zeljem in krompirjem, ocvrti sir, kanelone, njoke v smetanovi omaki in razne sladice. Najmanj mi je všeč špinača. Kuharicam bi predlagala, da bi večkrat naredile panakoto, ki so nam jo enkrat že pripravile in je bila res odlična. **(Urša, 2. d)**

Za mnenje o naši prehrani smo povprašali tudi naše kuharice.

Prehrana na naši šoli je raznolika in zadostuje potrebam mladim. Imamo veliko sadja in zelenjave, ki pa je na žalost veliko ostane, prav tako ostane tudi veliko mleka. Želimo si predvsem, da bi dijaki jedli več toplih obrokov.

Kaj o naši prehrani meni ravnatelj?

Menim, da imamo srečo, ker imamo tople obroke in svojo kuhinjo, na žalost pa se veliko dijakov ne odloča za tople obroke. Vzroka za njihovo odločitev ne poznamo, možno je tudi, da je eden izmed njih tudi denar. O jedilniku je malo pripomb, a je možno, da je to zaradi nekakšnega strahu. Rad bi, da bi imeli dijaki boljši odnos do hrane in da bi imeli vsi vsaj en obrok.

Urša Kutnar, 2. d

Intervju z Andrejem Svetetom

Andrej Svete (31) je učitelj zgodovine na naši šoli. Letos je tudi 'vodja glasbe med odmori' in skrbi, da je ta zabavnejši; znan je tudi po svojih risbah. Obenem je razrednik dijakov maturitetnega tečaja. Preberite si intervju z njim. Upamo, da se boste zabavali najmanj toliko, kolikor smo se ob spraševanju.

Od kdaj vas zanima zgodovina?

Zgodovina me zanima že od nekdaj. Že ko sem bil otrok, mi je babica pripovedovala zgodovinske povesti. Zelo rad sem bral knjige in revije, takrat najraje revijo Radar. Sodeloval sem tudi v krožku OZN, ki je bil tedaj zelo popularen. V njem smo se tudi kar veliko naučili, razpravljali o politiki in aktualnih dogodkih. Za poučevanje zgodovine sem se odločil v zadnjem razredu osnovne šole.

Kam pa ste hodili v srednjo šolo?

Hodil sem na pedagoško srednjo šolo. Takrat ni bilo gimnazije v tem pomenu, kot je sedaj. Nasploh ni bilo toliko možnosti za odločitev o poklicu. Imeli smo srednjo pedagoško, srednjo naravoslovno, srednjo družboslovno in poklicne šole. Bil je tudi drugačen sistem, živeli smo v Jugoslaviji.

Kako pa ste se obnašali v srednji šoli?

Bil sem priden. Takrat so bili profesorji strožji in lahko so nas ocenjevali za obnašanje. Med poukom nismo smeli brati knjig, klepetati ali se kako drugače zabavati. Spomnim se še, kako mi nek dan ni bil všeč kakav, ki smo ga dobili za malico, in sem ga zlil skozi okno. Na mojo žalost je bil pod nami ravno ravnateljčin kabinet in kakav se je razlil ravno po njenem oknu. Takoj je prišla gor in zahtevala, naj se javi tisti, ki je to storil. Jaz sem seveda priznal, vendar mi je rekla: "Ne, Andrejček, ti gotovo nekoga ščitiš."

Po šoli ste zelo znani tudi po svojih zemljevidih. Povejte nam, od kdaj tako radi rišete.

Zelo rad rišem že od nekdaj. Posebej pa so me navdihnile neme karte pri geografiji v srednji šoli. Ko smo jih dobili, sem jih zelo rad prerisoval. Od tu tako navdušenje tudi nad risanjem Slovenije.

Zakaj pa se niste odločili za študij likovne zgodovine?

Sem zelo samokritičen in sklenil sem, da bom risal le za hobi.

Kako dolgo že poučujete na Srednji šoli Josipa Jurčiča Ivančna gorica?

Tu poučujem že 11 krasnih let. Zelo rad poučujem in širim znanje med srednješolci. Kljub temu da me včasih kakšen dijak razjezi, pri tem delu zelo uživam in ga ne bi zamenjal za nobenega drugega. No, skoraj nobenega.

Kako pa se razumete z drugimi profesorji?

Kar dobro se razumemo in kljub kakšnemu razhajanju smo dobra skupina. Vsak je strokovnjak na svojem področju.

Kako ste prišli do urednika glasbe?

Določil me je ravnatelj. Sam pa sem določil fante, ki urejajo glasbo.

In kako ste zadovoljni z glasbo iz zvočnikov?

Jaz sem kar zadovoljen, sicer pa je to bolj stvar dijakov. Učitelji se lahko navsezadnje zapremo v zbornico in nam ni potrebno poslušati. Nekateri učitelji tudi sodelujejo in so izrazili svoje glasbene želje.

Kaj pa ste sami poslušali, ko ste bili mlajši?

Jaz sem v svoji mladosti poslušal predvsem pank in pa rock. Med skupinami pa sem poslušal Guns 'n' Roses in Depeche Mode. To sta se mi zdeli v tistem času najboljši skupini.

Matej Miklič, 2. a

»Življenje ni samo ples, je tudi zabava!«

Izreden temperament, pozitivna energija, predvsem pa vztrajno po poti do cilja, to so besede, s katerimi opišemo ponos naše šole in dva »profesionalna« plesalca: Niko Markelj in Davida Kastelca.

Se je ideja, da začneta plesati, rodila čez noč ali je bilo to zgolj naključje?

DAVID: S plesom sem se srečal šele v 1. letniku. Na prigovarjanje prof. Marije Majzelj-Oven sem se odločil, da si najprej vse samo ogledam. Zdelo se mi je zanimivo in tako se je vse skupaj začelo.

NIKA: Že prej sem plesala hip-hop. V 1. letniku pa me je zamikalo, da bi plesala standardne in latinskoameriške plesne. Z Davidom sva se prvič srečala na uvodni uri in se kar tam domenila, da bi skupaj plesala.

Plešeta standardne in latinskoameriške plesne. Kateri so vama ljubši?

NIKA: Raje pleševa latinskoameriške, ker so bolj temperamentni, živi. Pri standardnih moraš biti nekoliko resnejši.

DAVID: Da, latinskoameriški so zakon, še posebej, ker mora imeti soplesalka kratko krilo.
Zelo rada pleševa čačača, rumbo ...

Kaj vse je potrebno za ples, da vidva rečeta:»To je to!«?

DAVID: Popolno ni nikoli. Vedno je potrebno trenirati, izpopolnjevati držo, korake ...

NIKA: Potrebna je tudi telesna pripravljenost in pri treningu moraš biti »pri stvari«.

Kako poteka vajino delo?

NIKA: Trenirava trikrat na teden po dve uri, odvisno od tega, koliko se nama da.

DAVID: Plesne v ponedeljek, plesne v sredo, plesne v petek. Pri vsem je edino pozitivno to, da naju prof. Marija Majzelj-Oven vzpodbuja, svetuje in nama želi le najboljše.

**Ali morata biti pri plesu še posebej na kaj pozorna (prehrano, ritem, korake...)?
Kakšno vlogo ima obleka?**

OBA: Kakšna posebna prehrana ni potrebna. Korakov se je potrebno naučiti. Občutek za ritem pa sva osvojila sproti. Obleka je potrebna, vendar ni najpomembnejša. Predvsem je razlika v obleki glede na to, za kateri ples gre, npr. pri standardnih plesih plesalka nosi dolgo obleko, pri latinskoameriških plesih pa kratko. Obleko kupujeva sama.

**Vajin vrhunski dosežek je, da sta postala DRŽAVNA PRVAKA V PLESU!
Ali lahko rečeta, da sta sedaj profesionalca?**

DAVID: Šlo je za tekmovanje na amaterski ravni. S tem, da sva postala državna prvaka, sva le dokazala, da je ples šport, ki ga je vredno ceniti.

NIKA: Če bi se želela imeti za profesionalca, bi morala trenirati že prej. Ko sva si nekoč ogledala delo profesionalnih plesnih parov v plesnem klubu, sva le debelo gledala. Davida je profesionalnost teh tako vznejevoljila, da mu je bilo po eni uri vsega dovolj.

Kako pa je okolica sprejela vajino predanost plesu?

NIKA: Da dekline rado pleše, je nekaj čisto običajnega. Okolica me je podprla, ker vedo, da v plesu uživam.

DAVID: Od začetka so me zelo radi zafrkavali: »Kdaj pa imaš plesne? Mi gremo pa ven, ti pa uživaj v plesu.« Ko pa je prišel uspeh, pa so vsi spremenili mnenje: »Kako dobro plešeš, čestitam za uspeh.«

Kot osebnosti sta si zelo različna, vendar vama uspe, da se ujameta. V čem je skrivnost?

DAVID: Vedno je potreben pogovor, dogovor, usklajevanje. Lahko bi rekel, da po demokratični poti in poti enakopravnosti doseževa vse.

NIKA: Tudi plesno popolnost doseževa z dogovorom. Prilagajava korake drug drugemu, dokler se ne uskladiva.

Ali se poleg plesa ukvarjata še s čim?

NIKA: Jaz treniram tenis in včasih tudi kaj napišem. Včasih pa sem igrala na sintetizator zvoka.

DAVID: Opravi sem nižjo glasbeno šolo. Še vedno rad igram na diatonično harmoniko. Najpogosteje na kakšnih rojstnodnevnih zabavah. Doma pa imamo tudi kmetijo in kadar imam čas, moram pomagati pri delu.

Komentar mentorice naših plesalcev

Skromnost je lepa čednost, ampak pomembnim uspehom je treba dodati tudi nekaj veličine. Če je nismo dovolj dobili od plesalcev, smo jo pa od njune mentorice Marije Majzelj – Oven: Ples je most med športom in umetnostjo. Za ples ni nikoli prepozno, ne glede na to, ali začneš v mladosti ali pa v starosti. David in Nika imata še vedno možnosti, da uspeta in postaneta vrhunska tekmovalca. Osebnost ju nagovarjam, da bi začela plesati v kakšnem plesnem klubu. A ker sta pridna učenca, dajeta šoli prednost. Če bi se odločila za ples v klubu, bi bilo veliko odrekovanja, več vaj, plesnih turnirjev, lepih oblek ... Še vedno upam, da ju bom prepričala, ker si želim, da v plesu uspeta in v njem uživata.

NA KRATKO

	DAVID	NIKA
RAD/RADA IMAM:	<ul style="list-style-type: none"> • Ples • harmoniko • punce • žure in zabave • dobro družbo • spanje 	<ul style="list-style-type: none"> • ples • potovanja • jezike • močnik • sproščeno družbo
NE MARAM:	<ul style="list-style-type: none"> • krivic • slabega vremena • hinavcev 	<ul style="list-style-type: none"> • dvoličnosti • prepirov • pretepanja

	DAVID	NIKA
KNJIGA	Prešernove poezije	Sporočilo v steklenici
FILM	Kekec	Čudoviti um, Hladni vrh
RISANKA	A je to, Tabaluga, Želodko Superca	/
ŠPORT	košarka s prof. športne vzgoje	tenis
OSEBNOST/VZORNIK	lastna vizija	/
ŽIVLJENJSKO VODILO	Carpe diem!	Samo od sebe nikoli nič ne pride!
VELIKA ŽELJA/CILJ	izboljšati oceno pri matematiki	uspešno zaključiti šolanje

Petra Smolič, 2. b, Urša Kutnar, 2. d

»Navada je železna srajca!«

Zakoni so zato, da jih spoštujemo. Očitno je nov kadilski zakon doživel nasprotno. Po mnenju dijakov Srednje šole Josipa Jurčiča ne bo dosegel nič.

Za komentar smo poprosili dijake vseh letnikov. Anketirali smo malo manj kot 30 dijakov, opogumilo in odgovarjalo pa jih je manj kot polovica. Odgovarjali so tisti, ki jih zakon ni prizadel, torej nekadilci, in tisti, ki čutijo posledice tega zakona, torej kadilci. Mnenja se bistveno ne razlikujejo. Ministrstvo za zdravje, ki je predlagalo ta zakon, z njim ne bo zmanjšalo števila kadilcev, niti ne bo doseglo, da bi bilo mlade strah kajenja.

Začetek kajenja je bil za vse lahek. Prepričani so bili, da so samo poskusili. Vendar je iz enega dima nastalo tisoč takšnih. Iz pajčevine je nastala vrv, ki jo je še dodatno zategnil zakon. Kaj storiti? Kakšni so problemi? Kaj dosti ni mogoče storiti, dokler ne bo določena življenjska situacija (bolezen, globa, druge kazni...) kadilce privedla k pameti. Do tedaj pa bodo cigaretni ogorki smetili okolico šole. Mraz, četudi bi rezal do kosti, ne bo preprečil kajenja in v naravi bo še več smradu.

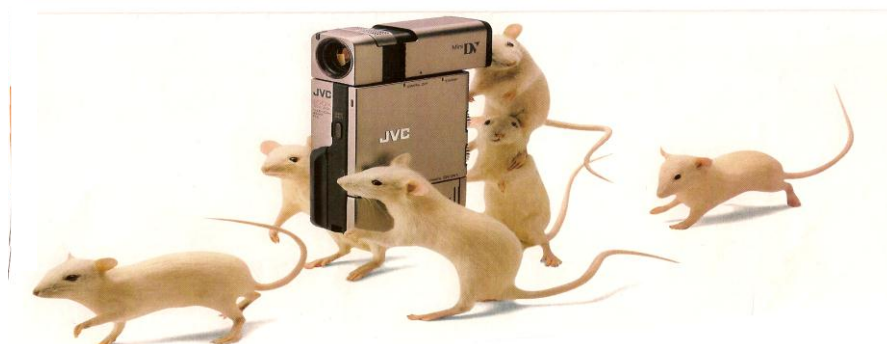
Nekadilci so se pridružili mnenju kadilcev. Pohvalno pa je, da iščejo načine, da bi prijatelje in sošolce odvadili te razvade oz. jo vsaj zmanjšali. Le redki se zavedajo, da rabijo oporo. So pa tudi zlobneži, ki pravijo:»Saj so sami tako hoteli!«

Mladi smo in želja po izkušnosti in prepovedanem nas vabi do roba. Ne zavedamo pa se, da pogostokrat za visoko ceno postavljamo na kocko svoje zdravje in zdravje ljudi, ki jih imamo radi.

Obstajajo pa tudi redke izjeme. Generacija tretjih letnikov se je izkazala kot generacija zdravo živečih in ozaveščenih ljudi. Po desetih poskusih, da bi dobili komentar vsaj enega kadilca, smo obupali in dodali svoj komentar:

Vaši »pridnosti« res ni para. Ali je to poštenost, ki odseva vaš svetniški sij? Spoštovanje vsega in vseh izkažite tako, da »dim iz ust zdaj dajte preč«.

Petra Smolič, 2. b

Pogovor z našo zobozdravnico

Tiho sedite v prostoru, nihče ne ve, da ste sploh tukaj. Ali se s to trditvijo strinjate?

Niti ne, saj je veliko otrok, ponavadi 20 na dan.

Kakšna je higiena zob na naši šoli?

|
zboljšuje se z več obiski in boljšo ustno higieno.

Koliko zob popravite in kakšna je zahtevnost popravil?

Občasno so hujši primeri, ki zahtevajo več zaporednih obiskov. Puljenj niti ni veliko, veliko pa je neuspešnih zdravljenj.

Ali vas je že kdo ugriznil?

Da, tudi to se je že zgodilo.

Ali stereotip »strah pred zobozdravnikom« velja tudi za našo šolo?

Da, še velja, vendar take ljudi skušamo zamotiti s tem, da se z njimi več pogovarjamo in šalimo.

Kaj svetujete dijakom, ki se vas bojijo?

Svetujem jim čim pogostejše obiske zobozdravnika, saj bodo kmalu ugotovili, da to ni tak bavbav.

Urša Kutnar, 2. d, Tjaša Jevnikar, 2. a, in Petra Smolič, 2. b

Brez besed!

Od rejva do karizmatičnih osebnosti

(O čem pišejo gimnazijci v svojih socioloških seminarških nalogah?)

Sociologija je v gimnaziji maturitetni predmet. Del ocene na maturi predstavljajo sociološke seminarske naloge, ki jih dijaki izdelajo sami, ocenimo pa jih profesorji, ki dijake poučujemo. Mentorji se vsako leto srečujemo s seminarškim nalogami, zanimivimi, izvirnimi, manj domiselnimi, tudi prepisanimi iz prejšnjih let.

O čem danes pravzaprav pišejo gimnazijci? Ali so naslovi njihovih nalog odraz časa, v katerem živijo? Ali bi nam z nalogami radi sporočili, s katerimi težavami se srečujejo v njihovem vsakdanjku? Ali pišejo seminarske naloge samo zato, ker so za maturo obvezne? Dijaki v seminarških nalogah obvladajo zelo širok spekter družboslovnih vsebin. Težko je zapisati, katero je tisto področje, ki mlade najbolj zanima oziroma o katerem največ pišejo.

Prva ugotovitev, ki me je delno presenetila, je bila, da je največ nalog napisanih o nasilju. Govorijo pa o nasilju v družinah, nasilju odraslih nad otroki, tudi o nasilju otrok nad starši, nasilju v šoli, medijih, veliko o nasilju med mladimi in o nasilju moških nad ženskami. Tematika je seveda zelo aktualna, saj jo vsak dan posredujejo mediji. Druga najpogostejša tematika so mladinske subkulture. Skoraj vse se nanašajo na današnjo popularno mladinsko subkulturo, to je subkultura rejva v Sloveniji; rejv kot subkultura in kot način zabave, nekaj jih piše o punku in rocku. Tu manjkajo izvirni naslovi, tudi naloge o tem na naši šoli niso kaj dosti inovativne. Dijaki veliko pišejo o medijih, in sicer o vplivu medijev na otroke, mladino, vzgojo, športnike, odraščanje, primerjajo medije v prejšnjem političnem sistemu in danes, ugotavljajo, kako so mediji spremenili način življenja in medčloveške odnose, o vplivu oglaševanja na mladino ter vplivu reklam na anoreksijo in bulimijo, pa o mobilni telefoniji in o zasvojenosti z internetom in telenovelami.

Naslednji sklop sestavljajo naloge z naslovi, ki so pri maturantih povprečno zastopani, naloge so povprečno tudi izdelane, velikokrat premalo inovativne in prikazane le z enega od možnih vidikov. To so naloge o drogah, kriminalu in samomorih v Sloveniji, o religiji, športu, delu in prostem času, motnjah v prehranjevanju, spolnosti, istospolni usmerjenosti, vlogi žensk v sodobni družbi, feminizmu, nacizmu, rasizmu... Religija zajema zelo širok spekter naslovov, naloge govorijo o krščanstvu, islamu in sekularizaciji... Mladi veliko pišejo o preživljanju prostega časa srednješolcev in študentov, komercializaciji prostega časa, o prostem času in množičnem turizmu, profesionalnem športu, odnosu mladih do športa, o tenisu kot prestižnem športu, nogometu kot družbenem fenomenu, prehrani mladih, motnjah prehranjevanja pri dekletih, prehranjevalnih navadah Slovencev, o drogah med mladimi, legalizaciji mehkih drog v Sloveniji, kajenju med srednješolci... Nekaj je nalog o karizmatičnih osebnostih, predvsem o Hitlerju in Titu.

Naloge, ki so redkeje zastopane, a vseeno zelo aktualne, so: o brezposelnosti v Sloveniji, prostovoljnem delu, revščini v Sloveniji in socialni izključenosti, invalidih, ostarelih, ekologiji, zdravju, aidsu, kakovosti življenja, brezdomcih, subkulturi Romov, o odnosu mladih do politike, človekovih vrednotah, globalizaciji, antiglobalizacijskih gibanjih, mednarodnem terorizmu. Profesorji pogrešamo predvsem pisanje o aktualnih temah.

Ponavadi si dijaki izberejo bolj raziskano družboslovno področje, o katerem je veliko literature, ali pa tematiko, ki jo o bolj poznajo. Razumem, da je mladim bližje rejv kot na primer integracija Evrope...Vseeno menim, da bi mentorji lahko usmerjali dijake v raziskovanje še drugih aktualnih socioloških področij.

Andrej Svete

Kaj berejo naši učitelji?

Branje. Literature tokrat. Tisto početje, ko se čas ustavi in te odpelje v svetove, v katerih veljajo drugačna pravila in potekajo drugačne igre. Napetost, lepota, mogoče celo katarza. Za vsakogar drugače. Najti roman, pripoved, zgodbo, ki te potegne vase in odtegne iz vsakdanjosti, niti ni tako lahko. Beremo na priporočila prijateljev, kritikov, celo učiteljev, najbolje pa je, da se zanesemo nase, na svoj občutek in želje ter preizkusimo kar največ različnega »materiala«. Tega zlasti v moderni literaturi (npr. zadnjih 100 let) res ne manjka. Zato vam ponujamo nekaj mnenj o nekaterih delih in avtorjih.

Scott Westerfeld – Lovci na kul

Hiphop odisejada nevsakdanjih lovcev in njihovih simpatizerjev, ki želijo biti ali celo vedo, kaj je kul. Svojevrstna prilika o ubogih lazarjih, napeta psihološka kriminalka in parodija na uvajanje, izvajanje in navajanje blagovnih znamk. Zelo zares, ravno prav hitro, dovolj kul.

Andrej Kurnikov – Piknik na ledu

Pingvin kot slikovit simbol črnobelega turbosveta in tragičnosti večnega slovanskega svetobolja. Komično, razkrinkujoče, zlasti pa pronicljivo in sveže. O moči politike in nemoči posameznika, neizživeti ljubezni in neznosni lahkosti sovraštva, lagodnem služabništvu in koristoljubnem gospostvu, upanju in zaupanju.

Renato Baretič – Osmi poverjenik

Nenavadna zgodba o nenavadnem otoku kot prav posebnem »tretjem kamnu od sonca«, na katerem veljajo posebna pravila in živijo posebni prebivalci. O tem, kako nekoga (ne) sprejmemo in ga imamo pozneje mogoče celo radi, kako se zgodi sožitje, kako nenormalno postane še preveč normalno in pomenljivo, kaj je prav, kaj zveličavno in kaj človeško.

Igor Gruden

Ilka Vašte – Gričarjevi

To je zgodovinski roman, ki opisuje obdobje reformacije na Slovenskem. Dogajanje je postavljeno na Dolenjsko, predvsem v Novo mesto. Rdeča nit romana je življenjska pot Gričarja, ki se povzdigne od krošnjarja do novomeškega sodnika. Nazorno je prikazan odnos vseh slojev Slovencev do protestantizma in njegovo širjenje po deželi ter začetki protireformacije.

Rhiannon Lassiter – Čarodeji, Čarodeji – Sence, Čarodeji – Duhovi

Trilogija opisuje posledice tehnološke mrzlice 21. stoletja, ko so znanstveniki spremenili človeški DNK tako, da so omogočili neposredno in neomejeno brskanje po računalnikih. Ljudi s tako spremenjenim DNK so poimenovali čarodeji. Sčasoma so voditelji držav ugotovili, da neomejen in nenadzorovan dostop do informacij ni zaželen in čarodeje so začeli preganjati. Romani opisujejo upor skupine mladih, ki želi spremeniti odnos družbe do čarodejev.

Johannes Mario Simmel – Iz te snovi se tkejo sanje

Zgodba se dogaja v času hladne vojne v Zahodni Nemčiji. Novinar uglednega časopisa raziskuje ozadje zgodbe za članek o prebežnikih z vzhodnega bloka. Pri tem se zaplete v igro ameriških in ruskih vohunskih služb, kar mu temeljito spremeni življenje. Knjiga na zanimiv način odkriva tako zakulisje delovanja velikih založniških hiš kot meje, do katerih se novinar lahko »spusti« za dobro zgodbo, ki bo prinesla časopisu milijonsko naklado.

Mateja Jan

Poletno branje ...

... ali jesensko ali zimsko ali kar celoletno. Branje je namreč sestavni del življenja, to je kot kruh, kot požirek vode, kot je zapisal (ne sicer za branje) Ivan Minatti.

Izgovor, da ni časa za branje, ne vzdrži. Čas je, le racionalno ga je potrebno razporediti. Res pa je, da je za branje potreben napor – treba si je ustvariti in poustvariti nov svet, si predstaviti in predstavljati nove osebe, si razjasniti njihova medsebojna razmerja, jih kar naprej postavljati v nova itd. To pa je seveda tisto, kar od človeka zahteva napor. Branje je posebno poustvarjanje, ki pa nam da toliko, da noben napor ne more biti prezahteven.

Zadnji avtorji, ki so postali moji, so **Miljenko Jergović** (Dvorec iz orehovine, Sarajevski Marlboro, Buick Rivera), **Elfriede Jelinek**, **Martin Fahrner**, **Feri Lainšček**, **Andrej Blatnik**, vedno pa Graham Greene, John Steinbeck, Ivo Andrić (predvsem novele), Miroslav Krleža, Drago Jančar in seveda veliki pripovednik Lojze Kovačič z vsem svojim literarnim opusom. Letos bo posthumno izšel še njegov roman Zrele reči, izid tega komaj čakam.

Poleti sem "spoznala" nekoliko lažjo literaturo (nikakor pa ni trivialna) **Isabel Allende**, že prej pa mi je kolegica posodila roman Moj ljubi sputnik sodobnega japonskega avtorja **Harukija Murakamija**, ki je bil tako zanimiv, da sem prebrala že vsa njegova prevedena dela. Posebno zanimiva sta njegova obsežna romana Norveški gozd in Kafka na obali, ki ga ravnokar berem (ima 700 strani).

Včasih se (tako kot dijaki) jezim, ker se moram ukvarjati z deli za domače branje, pa ne zato, ker bi mi bilo odveč, ampak zato, ker moram prekiniti s svojim branjem. Pa hitro – znova – preberem knjigo za domače branje, potem pa spet v nov svet – svet, ki ga lahko ustvari samo knjiga.

Vesna Celarc

KO UDARI NOČNA MORA (literarna priloga)

... vstopili ste v njen svet ... zdaj ne morete več nazaj, lahko greste samo še naprej

(STRIP)

Lov na nage (severni del Itarillë)

1. zapis

Kadar **nage*** lovijo zaradi kože (mlajše ponavadi lovijo za vzrejo), jih ljudje ustrelijo s puščicami in nage padejo na tla (v zelo redkih primerih je naga dovolj močna, da oddrsi stran).

Ko se naga zvija po tleh od bolečin, jo ljudje primejo za roke - njeni kremplji so v obrambni pripravljenosti - in ji jih odrežejo, da jih ne bi poškodovala (kremplji nag so izredno močni in med ljudmi veljajo za zelo popularna darila, ki se prodajajo po visokih cenah). Prav tako ji izpulijo strupnike iz ust.

Zdaj se začne odiranje. Toda ljudje ne ubijejo nage, da bi jo odrešili muk, oh, ne, pustijo, da kriči od bolečin, ko ji začnejo trgati ter rezati luske, razkrivajoč krvave mišice in meso. Medtem ko se vse to dogaja, dva moška režeta nagi **rogove*** in lase (da jih prodajo ter odvzamejo nagi še tisto dostojanstvo, ki ji je ostalo). Zadnji priskuten, grozovit in oduren korak je rezanje večjega dela repa za meso (da, ljudje so dovolj bolni, da jedo meso drugega humanoidnega bitja).

Naj omenim, da ljudje poskrbijo, da je naga med tem še živa, kajti marsikateri človek, ki se odloči za ta posel, to počne iz užitka ter za zabavo. Kadar pa se to nanaša na 'višji' sloj, je vse to celo šport. Takrat nagi preprosto odrežejo trup in opazujejo nagine solze bolečin in strahu. Ko se naveličajo, vzamejo strupnike ter pramen lasu za trofejo. Potem zapustijo prizorišče zločina, ne meneč se za to, koliko časa bo naga še živela in trpela.

***naga** - humanoidno bitje, pol človek, pol kača. Naga je oznaka za celotno raso, prav tako za moške pripadnike. Pravilen izraz za ženske bi bil nagin.

***rogovi** - imajo jih le določeni samci (ponavadi dominantni)

2. zapis (izpisek iz dnevnika G.)

Že ob nasmehu na starčevem obrazu bi skoraj bruhala. Dejansko je užival ob opisovanju, kako je v mladih letih odiral nage. Mlajši otroci pa so želeli še več podrobnosti. Plačala sem pijačo (le ta me je dejansko držala pokonci in preprečevala, da bi ga napadla) ter nato oddirjala iz bara. Potrebovala sem zrak, česar v mestu, v katerem se prepletajo vonji mesa in hrane, ki že dolgo ni več užitna, ne moreš dobiti. Zato sem plačala svojemu stanodajalcu nastanitev (oderuh! 4 zlatnike za eno noč!) ter odšla iz mesta.

Preden pa sem prišla dejansko ven, sem imela nemalo težav. Stražarji me niso želeli spustiti, ker sem bila sama in so silili zraven. Na koncu sem morala uporabiti zasilni izhod (na vzhodnem delu mesta je v obzidju taktična napaka – stranska vrata namreč, in to brez ključavnice).

Sonce je bilo že pošteno nizko, ko sem dejansko prišla do obrobja gozda. Šele tam sem se lahko sprostila, v zavetju naravne sence. Večino preostalega dneva sem porabila za postavitev šotora ter nabiranje dračja. Trenutno pa porabljam zadnje žarke za zapiske...slišim sikanje ter zvoke borbe...takoj bom nazaj...

G.

Pripis: Tukaj se izpisek iz dnevnika konča. Iz zaupnih virov smo izvedeli, da je G. naletela na štiri moške, ki so jo z otrokom obkolili. Toda več nismo mogli izvrtati. Naprošamo vse očividce, da s svojimi besedami čim bolje opišete nadaljnje dogajanje.

Zarja Hegler, 2. i

Tema

Tema... Nisem hotela odpreti oči. Nisem se hotela zbuditi. Potem pa sem zaslišala glasove:

»Kje so jo našli?«

»Nekje v parku. Pravijo, da pod mostom...«

»Ali vemo kdo je? Ali od kje je prišla?«

»Ne. Lahko bi bila kdorkoli. Čeprav sem pregledal vse datoteke pogrešanih oseb. Nihče ne ustreza njenemu opisu. Saj ni čudno. Zelo je drugačna...«

»Kaj pa starost? Vsaj približno?«

Tišina.

»Okoli 15.«

Zopet tišina. Tedaj se je oglasil tretji glas:

»Ali sta videla njene rane?! Kako grozno!«

»Ne, gospod. Glavna sestra Veil nama ne pusti. Pravi, da bi jo samo vznemirjala...«

»Ampak slišal sem, da so hude...«

»Hude?!? Dekle bi moralo biti mrtvo! Ima oz. imela je več zlomljenih reber, dvojni zlom golenice, ki je celo zaceljen. Ugotovili smo tudi, da je nekaj let nazaj imela počeno lobanjo!«

»To je...«

»Poleg vsega tega ima več ureznin in brazgotin kot...«

Ni dokončal stavka. Vsi so se pogreznili v tišino.

Odprla sem oči. Zagledala sem belino.

'*Kako nenavadno,*' sem si mislila, ko sem okoli sebe videla le belino. Obrnila sem glavo in zagledala čudne naprave, ki so brnele.

'*Stroj,*' me je prešinilo.

'*Le kje sem?*' Bila sem sama v beli sobi, ležala sem v beli postelji in oblečena sem bila v belo haljo. Hotela sem vstati, vendar so naprave začele piskati. Ignorirala sem jih in vstala. Neke čudne vrvice sem imela na telesu. Odtrgala sem jih in stopila k oknu:

»Vrnila sem se!« sem vesela zakričala. Skozi vrata so prišli trije moški. Ljudje. Kako dolgo, odkar sem videla človeški obraz v sončni svetlobi... Pozabila sem, kako je izgledal.

»Kje sem?«

Sem jih vprašala. Bili so presenečeni. Eden se je zbral in odgovoril:

»V bolnišnici.«

»Kje? Prosim, povejte mi!«

»V Londonu...«

»V Angliji? Torej sem res v Angliji?!?«

»Da. Kje pa si mislila, da si?«

Nisem ga slišala. Od veselja sem se vrtela ter na ves glas govorila:

»Samo, da sem se vrnila... Samo, da sem nazaj... Živa sem!«

»Prosim, umiri se!«

»Oprostita. Prosim, nikar me ne kaznujta...« sem hitro padla na kolena ter se priklonila.

Mlajši od dveh moških, ki sta ostala me je prijel in me dvignil:

»Nič ni narobe...«

Prijela sem njegove roke. Imel je tako gladko kožo... Tedaj sem zagledala svoje, polne prask in ureznin. Tudi on je to opazil. Z resnim glasom je rekel:

»Kdo ti je to naredil? Oče?«

»Ne, očeta nisem videla že osem črt.«

Še vedno sem ogledovala njegove roke. Sploh nisem opazila pogledov, ki sta si jih zdravnika izmenjala.

»Osem črt? Kaj je to? Misliš osem let?«

Nisem odgovorila. Dvignila sem levi rokav in zdravniku pokazala osem ravnih brazgotin. Nisem se menila za njune zgrožene poglede. Zavihala sem še desni rokav in pokazala še osem enakih brazgotin.

»Ena črtica za eno leto. Osem za starost, osem za čas, ki sem ga tam preživela...« sem tiho rekla. Eden je prijel mojo desno roko in si brazgotine ogledal. Zgroženo jo je spustil in rokava sta zdrsula nazaj.

»Kako ti je ime, deklica?« me je tiho vprašal starejši. Prebledela sem. Zgrabila me je panika in solze so začele teči po mojem obrazu.

»Kaj je narobe?«

»Ne spomnim se ga! Ne spomnim se svojega pravega imena...«

Več dni sem samo ležala. Moj spomnim pa ni bil nič boljši. Vem, kaj se mi je dogajalo zadnjih osem let, pa vendar se nisem mogla spomniti, kaj se je dogajal pred tem. Še vedno niso našli mojih staršev. Jaz pa nisem vedela, kdo so.

Erik, mlajši zdravnik, me je vsak dan pospremil na sonce, čeprav je bila moja koža tako bleda, da se hitro opeče. Ampak ta čas sem bila najbolj vesela. Sonce sem imela zelo rada, čeprav sem imela luno še rajši. Svetila je z enako močjo, edina razlika je, da me luna ne more opeči.

»Hej, kaj pa Ana?«

»Dvomim.«

»Mogoče pa si Stella?«

»Ne, čeprav je zelo lepo ime.«

»Preizkusila sva že več kot sto imen. Si prepričana, da ni nobeno tvoje?«

»Da.«

Zavzdihnil je.

»Kaj pa Gabrijela? Tako je ime moji sestri?«

Tedaj me je prešinilo.

Tjaša Jevnikar, 2. a

Poem Nr. 2

Screaming,
to show you how hurt was **I**
Suffering,
For all the wounds I **have**
Loosing,
my grip just to be **found**.
Hiding,
because you weren't **mine**
Darling
You were my **first**.
Smiling,
Just to give you the **satisfaction**.
Lying,
Just to get **in**.
Laughing,
because I finally found myself in **death**.

Depresivna pesem št. 3

Majhna steza vodi stran,
stran od mojih misli, mojih sanj,
želim si, da bi se lahko obrnila,
a saj ni ničesar tam,
kar vredno čakati bi bilo.

Vse, kar je tam, je le pritajen smeh,
solze, ki nočejo spolzeti,
gnev, ki noče skopneti.

Želim si ti povedati....
A kaj, ko ne slišiš mojih krikov....
Želim ti pokazati....
Toda sem nevidna.....
Želim si jokati....
A kaj, ko bi to bilo vidno.

Vse mi je odveč,
vlečem se kot megla,
želim si proč,
tja, kjer bi lahko letela
in ne bi z verigo bila prikovana.

Ne čutim ničesar,
sem otopela.
Glavo sklanjam,
ker moj obraz ni nič.
Slabe misli bdijo nad menoj
kakor temen nevihtni oblak.

In le črna ptica,
krokar mojih sanj
se mi smehlja,
saj on in jaz -
ena in ista oseba sva.

In ker oblaki ne bodo odšli,
je on edini, ki mu lahko povem,
da mi ni mar,
da zaradi mene lahko gre stran.

A on ostaja in čaka,
da moja duša izpari,
da moje telo,
mrtvo od naporov tega sveta,
pade na tla.

Zarja Hegler, 2. i

Nočna mora

Leta 1934 je bila naša prelepa dežela pod Alpami še vedno v Kraljevini Jugoslaviji. Seveda so bile takrat v njej tudi vse Francke, Micke in Pepce. Nekega deževnega dne (bilo je v oktobru) so se »pr` Kaščaki« zbrale vse gospodične in gospe iz vasi Naklo, da bi svetovale »Kaščakovi« Micki, kaj naj obleče za poroko s sosedovim Korlom. Kot običajno se je to "svetovanje" spremenilo v obrekovanje vseh vaščanov (kot vedno so bili na vrsti moški), vendar so si tokrat nekoga še posebej privoščile.

To je bil France, ki je hodil v službo v Ljubljano, ta je bila le kakšne pol ure oddaljena od vasi. Razšle so se šele, ko je bila ura že skoraj polnoči. Micka pa je takoj odšla v posteljo, da bi ujela vsaj nekaj spanca pred najpomembnejšim dnevom svojega življenja. Vendar se je ponoči na presenečenje vseh domačih jokajoča zbudila in jim povedala, da je v sanjah videla, kako so v Marseillu umrli njihov dobri kralj Aleksander zaradi atentatorjeve krogle. Povedala jim je, da je imela podobne sanje tudi že enkrat prej, in sicer pred kakšnim tednom. Seveda so se vsi prestrašili, kajti vsi so imeli radi svojega dobrega kralja Aleksandra.

In tako ji je babica razložila, da jo je tlačila mora, ker jo je strah poročnega dne. Tako je zaspala. Naslednji dan pa je to povedala svoji najboljši prijateljici in zato je še pred poroko, ki je bila opoldne, za to vedela že vsa vas. Vendar so vsi pametni ljudje na to pozabili, kajti na vrsti je bila poroka, to pa je pomenilo cviček, ples in še enkrat cviček.

Proti večeru pa je prišel iz Ljubljane France in jim povedal, da je bil njihov preljubi kralj umorjen in da je oblast prevzel njegov brat, knez Pavle. Takoj je ves hrup potihnil, natakarica je pozabila, da ima v rokah liter vina (cvička, da se razumemo) in ta ji je padel na tla. Moški so si takoj po poku litra opomogli od presenečenja in začeli vpiti na natakarico, kako da je nerodna, vendar se je samo nasmehnila in vse so takoj pozabili.

Takrat pa novopečeni mož pove, da se je njegovi ženi sanjalo, da je umrl njihov kralj. France izbulji oči in beži od nje vpijoč: »Čarovnica! Reši se, kdor se more!« Vendar se vsega navajeni domačini samo spogledajo, nato pogledajo nevesto in rečejo, da ni dovolj lepa za čarovnico in da se jim je tudi Korl zdel že dolgo zelo čuden, saj se je med drugim precej navduševal nad življenjem v mestu in vsem, kar spada zraven. Kdo pameten bi le zamenjal življenje na podeželju z mestnim, ves širni prostor podeželja z ozkimi mestnimi ulicami?

Čez sedem let so v Slovenijo pridrli Nemci in se izognili tej vasi, kajti v njej naj bi živel čarovnica. Iz tega sledi, da nočna mora ni nujno slaba stvar.

Jože Škufca, 2. a

LITERARNA DELAVNICA

Najlepše pismo za Za-pisano veselje

Septembra smo v literarni delavnici brali Pisma mlademu pesniku in pisma mladi ženski, ki jih je med leti 1903 in 1924 pisal pesnik Rainer Maria Rilke. V tistem času so bila pisma najobičajnejša komunikacija na daljavo in samotarski Rilke njihov znamenit, vztrajen in strasten pisec. Vživljali smo se v tisti čas, saj je bila naša naloga napisati odgovor na eno izmed Rilkejevih pisem. Želeli smo namreč sodelovati na literarnem natečaju Za-pisano veselje, ki ga je razpisala Študentska založba. Tako je nastalo kar nekaj pisem. Na naših srečanjih smo jih prebirali, komentirali, kaj dodali ali odvzeli, se domislili še kakšne lepe besede... Štiri smo v zadnjih dneh septembra odposlali. In zdaj nestrpnost pričakujemo odgovor.

Pismo Rilkeju, ki ga je »napisal« mladi pesnik, podpisala pa ga je Irma Zidar, lanskoletna dobitnica druge nagrade za najboljšo kratko zgodbo, objavljamo tu. Ob branju vam želimo obilo užitek, če pa radi tudi pišete, vas z veseljem vzamemo medse.

Člani literarne delavnice in mentorica Majda Simonič

Berlin, 6. januar 1920

»Soška fronta, 23. februar 1916

MOJ DRAGI IN SPOŠTOVANI GOSPOD!

Tega pisma verjetno nikoli ne boste mogli prebrati, a ga vseeno pišem, saj druge tolažbe in utehe ne morem najti nikjer. In ko bo spisano, ga bom pridal k ostalim, mnogim, Vam napisanim pismom, napisanim brez upanja, da vas kdaj dosežejo.

Tolažijo me odgovori in spodbudne besede, ki bi jih zagotovo prejel od Vas, žal pa se porajajo zgolj v moji glavi kot odmev, bled spomin iz let in sveta, ki ga ni več. Besede, napisane in urejene v povedih, ki jih lahko večkrat preberem, mi pomagajo, da lažje spoznam, kako je z menoj, kajti včasih je težko razmišljati ob vsem hrupu, ki me obdaja, in ob viharju čustev, ki divja znotraj mene huje in huje. A morda mu silovitost že začenja jenjati, kakor meni zmanjkuje moči za nenehne boje, telesne in duševne. S pisanjem vsaj malo razbremenim srce, ki bi drugače gotovo že odpovedalo.

Moja duša umira, to čutim z vsakim novim dnem tu, v peklu, kjer vsako novo krvavo sonce pomeni nov dan umiranja po dolgi noči, ko so preprosti ljudje dajali svoja življenja kot vojaki, ne da bi poznali cilj. Številke mrtvih tu, na soški fronti, so grozljivo visoke in žalostno je gledati sicer domačo pokrajino, nerazpoznavno, razbrazdano in namočeno s krvjo.

Težko je izluščiti iz vse gmote, nabrane v meni, besede, ki bi bile sposobne ubesediti mojo dušno stisko in bi Vam jo potlej tudi znale živo naslikati pred oči. Verjetno takih besed ni, čeprav znam z mnogimi naslikati najnenavadnejše pokrajine, koder se včasih in čedalje bolj poredko potika moja duša, iščoča utehe. Vsak tak pobeg v samoto, ponovno iskanje izgubljenega samega sebe, je dragocenejši od vsega, kar mi je na voljo, saj edino tam še bivajo moje pesmi in banalna čustva, ki jih drugače nisem več sposoben čutiti. Besedam upanje, mir, sreča sem že davno pozabil ime. Čedalje bolj otopavam, sprijaznil sem se že zdavnaj s svojo usodo. Čutim, da so sveže rane na srcu pregloboke, da bi se kdaj zacelile, njih brazgotine pa me bodo preganjale vedno, če kdaj ta pekel zame mine.

Vsakodnevno umiranje prijateljev in tujcev, grozljivo pobijanje, klanje, ki sem mu priča vsak trenutek in ki ga, gorje meni, sem dostikrat prisiljen tudi sam ukazati, me podnevi ne straši več tako močno kot sprva; groteskni, grozljivo iznakaženi obrazi, krvavi, žalostni, gnusni obrazi, nekateri z grozo na obrazu, drugi brezizrazni, vsi, brez izjeme, razčlovečeni in brez vsakega dostojanstva, ki pritiče človeškemu bitju, mi ne dajo miru v tistih nekaj bornih uricah spanja. S strahom jih pričakujem, a brez njih bi konec, ki si ga sicer včasih močno želim in že tako ves čas preži name, še prehitro prišel. Sanje, ah kako rad bi jih imenoval sanje, vendar sanje pomirjajo in zatorej jih ne morem imenovati sanje, torej more, more so tiste, ki so prve načele moj dušni mir. Pretvorile so ga v nemir, ta pa že prerašča v neprestano notranje razpadanje, ki mu ne morem ubežati, niti se mu skriti z otopelostjo, le zaustavim ga in ga zamenjam z nekaj dragocenimi trenutki miru, ko pišem. Takrat se zavem, da bi vidna podoba moje duše ne bila tako drugačna od nočnih podob, ki me preganjajo, prav tako grozljiva bi bila, saj jo je trpljenje preoblikovalo, odrasti je morala prehitro. To čutim.

Takoj ko sem prispel sem, mi je namreč postalo jasno, da poet ne more dolgo preživeti v tem strupenem okolju; zlo ga izmaliči in povzroča muke, hujše od vsakega telesnega mučenja, kajti pesnik se je izročil naravi in le tam najde mir in možnost za obstanek. Nekoč, tako davno se že zdi, sem spoznal, da moje duše ni brez duše pesnika, in se je moja zlila s poetovo v eno samo in sedaj mi v eni umirata dve.

Skušam se oprijeti česarkoli, kar bi me lahko obdržalo nad breznom, kamor me nezadržno vleče teža lastnih misli. V veliko pomoč so mi Vaša pisma iz tistih sončnih let, ko so mi srečno tekli dnevi in se nisem zavedal lastne sreče. Dosti prebiram tista pisma in vedno znova mi dajo moči, da se upiram notranjemu obupu. Pomagajo tudi obujati spomine na stare čase; na čas, ki ga sedaj blagrujem in ga zaklenjenega čuvam v najgloblji kamri spomina kot največji zaklad. In zares je najvrednejša stvar, ki jo še imam, edino, kar me dela človeškega. Nočem je odkleniti in je deliti z nikomer, kajti tu se vse spridi, pokvari. Hočem, da vsaj to ostane čisto in nedolžno, kot sem bil nekoč jaz.

Mučijo me številna vprašanja, povezana s smislom, močjo in osnovno naravo človeka ter številna druga, na katera pa si ne znam zadovoljivo odgovoriti, saj čutim, da odgovor leži globlje, kot lahko sežem. Zato si isto vprašanje zastavim večkrat, na drugačen način in upam, da bo morda katero le imelo odgovor, ki ga iščem. Morda mi naslednja brezsmiselna smrt odpre oči, morda mi še zadnje izkazovanje spoštovanja umrlemu tovarišu, ki ni vedel, za kaj se je boril in za kaj je hrabro padel, pove odgovor. Le-ta se morda skriva nekje globoko pod praznino oči, ki jih gledam dan za dnem pri ljudeh, ki živijo v drugačnem peklu kot jaz, v pomanjkanju, bolezni in vsesplošni bedi za bojno črto. Ti ljudje so preutrujeni, da bi še trepetali za življenja svojih dragih, novico o smrti sprejmejo hladno, kot sestavni del vsakdanjika. A vendar se še vedno borijo, nočejo se predati, ne še. Vsakdanji smisel jim je dobiti hrano, ki jo potrebujejo za nadaljevanje agonije, imenovane življenje.

Nekoč ste mi pravili, da s svojimi dejanji oblikujemo boga. Takrat se mi je to zdelo smiselno, a danes, zdajle, vsak dan, bolj ko razmišljam o tem, bolj se mi dozdeva, da boga ni, da se je umaknil ali pa se je zmanjšal in skrivil v tista drobna dejanja dobrote, ki jih je morda še kje najti, a tu ga zagotovo ni. V današnji anarhiji se vsak bori le za lastno preživetje, tlači druge, je kot žival brez uma. Tisti, ki ne zmorejo boja, ležijo ob strani, čakajoč odrešilni konec.

Zakaj? Zakaj? Zakaj? To vprašanje bi lahko ponovil dostikrat in potem še večkrat, a ne bi našel odgovora. Ali je človeštvo samo tako neuko ali je nagnjeno k samouničenju? Kot ste mi svetovali, potrpežljivo čakam, da nekoč morda odkrijem, da odgovore že poznam, da so pravzaprav že ves čas del mene, del vsakega človeka, da rastejo in se dopolnjujejo z vsakim novim moškim, žensko.

Trdno verjamem, da bi Vi našli primernejši odgovor kot jaz, ki...«

Upam da Vas tuj rokopis ni odvrnil od namere prebrati pismo do konca. Sem dober prijatelj gospoda Kappusa, katerega ime upam da Vam še zveni znano, dasiravno je minilo že dolgo, kar ste ga zadnjič slišali.

Bil sem ob tem izjemnem človeku, ko je 24. 2. 1916 pogumno padel na bojišču in sem jo sam odnesel komaj živ. V varstvo sem si dovolil vzeti njegova pisma, ki so mu pomenila vse, ter njegove pesmi, ki jih je na fronti napisal kar precej. Prepise vseh pošiljam Vam, saj bi gotovo želel, da jih dobite Vi. Prilagam tudi prepise pisem, ki jih je ves čas pisal za Vas, a Vam jih ni mogel poslati z bojišča. Morda Vam storijo žalost, zagotovo pa so večni spomenik, ki si ga je postavil sam.

Na bojišču sem mu bil po činu podrejen, a sva bila prijatelja že od študijskih let. Ker ga osebno niste poznali, naj Vam ga opišem z nekaj besedami še, kot sem ga videl jaz.

Bil je miren človek, takoj si lahko opazil njegov umetniški duh, ki je prežemal vse, česar se je lotil. Ni govoril dosti in vedno je skrbno izbiral besede. Vedno je verjel v človeško dobroto. Bil je plemenit človek, ki ga je veselila edinole njegova poezija. Ko se je začela vojna, je ostajal vedno mrk, nič ga ni razveselilo in nikdar se ni nasmehnil. Prav res, kot je rekel sam, je pesnik v njem umrl ali pa se je samo skrivil in čakal na čas vrnitve, njegova osebnost pa se je izkazala za dovolj trdno, da je prenesla ločitev.

Iskreno sem žaloval za njim in ga še vedno pogrešam, saj mi je bil starejši brat, ki sem ga oboževal in spoštoval zaradi tega, kar je bil. Njegove pesmi mi pomagajo, da ponovno gradim svoje življenje, ki pa, tako kot nobeno drugo, ki je preživel vojno, ne bo nikoli več enako. V svojih delih živi dalje, zato bom originale skrbno varoval. Prej ste brali njegovo zadnje pismo sploh, ki je bilo in je namenjeno Vam, žal pa preden je bilo dokončano, je zanj prišel konec.

S spoštovanjem,
Friederick Lotto

(Irma Zidar)

Naravoslovni kotiček, tokrat rezerviran za fiziko, v naslednji številki pa bi radi rubriko razširili še na druge vede. Objavljali bomo zanimive dogodke in pojave, naloge in probleme. Vabljeni k sodelovanju.

Ali ste vedeli, da je bil leta 1746 za predsednika astronomsko–matematičnega kolegija na pekinškem dvoru imenovan Avgustin Hallerstein, ki je bil pred 300 leti rojen v Mengšu. Študiral je pri jezuitih v Ljubljani in se leta 1739 v njihovi službi izkrca na Kitajskem. Postal je dvorni astronom kitajskega cesarja.

Opazoval je Sončeve in Lunine mrke, prehod Venere in Merkurja prek sončne ploskve, severni sij, risal zvezdne karte kitajskega neba in zemljevide različnih delov dežele. Poleg astronomije se je ukvarjal tudi z elektriko, vakuumom, statistiko... Svoja dela je objavljajal pri Kraljevi družbi v Londonu in akademijah v Parizu, Berlinu in Sankt Peterburgu. Kitajski cesar ga je povzdignil v mandarina tretje stopnje, kar je bil najvišji položaj na kitajskem dvoru, ki ga je lahko dosegel človek z zahoda.

Rešite nalogo, rezultat je zelo zanimiv:

Za koliko se razlikujeta masi bakrenih valjev s premerom 20 cm, če se njuni dolžini razlikujeta za 1,0 dm? Gostota bakra je $8,9 \text{ g}/(\text{cm})^3$.

Za rešitev naloge potrebujete samo osnovnošolsko znanje matematike in fizike. Rešitev naloge zalepite v ovojnico in jo v 14 dneh po izidu glasila oddajte enemu od učiteljev fizike na šoli. Za najbolj elegantno in dobro dokumentirano rešitev bo podeljena nagrada – velika čokolada. Zares!

Najboljši izgovori,

če te profesor zaloti med četrtturnim sproščanjem vratnih mišic in nasploh nevzdržnih bolečin v predelu vratu in ramen med poukom:

1. Saj ne spim. Meditiram o novi teoriji francoske revolucije.
2. Preizkušam učinek 15 minutnega spanca na povečanje delovanja možganskih celic.
3. Tako zaspanega polža pa še nisem gledal.
4. Prvič sem bil krvodajalec.
5. Gre za eno od sedmih navad, ki jih imajo najuspešnejši menedžerji.
6. Poslušam računalniško tipkovnico, kako se obnese pri dolgotrajnejši enakomerni obremenitvi vseh tipk naenkrat.
7. Ravno opravljam vaje za kreativni nadzor nad stresom.
8. Hudiča, pa ravno sedaj ste me zmotili, ko sem bil tik pred rešitvijo problema.
9. Avtomat za kavo je pokvarjen.
10. Da, da, kako nepredvidljiv je lahko delovni ritem deloholikov.
11. Saj ne spim. Iščem kontaktno lečo, ki mi je padla med tipkovnico.
12. Samo trenutek.....mmmmmmmmmm...Amen. Kaj ste hoteli reči?

Murphyjevi zakoni v šoli

Delati napake je povsem mogoče. Pred veliko množico pa tudi povsem verjetno.

Odlično zdravje vas zapusti prvi dan počitnic.

Računalniki se pokvarijo tik pred dokončanjem daljšega pomembnega referata.

Nad učiteljem se načeloma ne pritožuješ. Če pa se že, ravno takrat stoji za tvojim hrbtom.

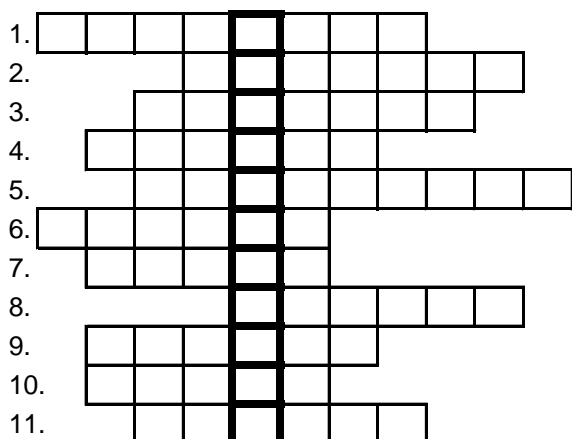
Bolj ko se bliža konec, večja je gostota nujnih zadev.

Učite se redno in vestno – učitelj bo dokazal ravno nasprotno.

Ko si naredil že čisto vse, kar je bilo potrebno narediti, je še vedno veliko tega, česar nisi naredil.

Ko dijak naredi nekaj dobrega, se tega nihče ne spomni. Ko pa naredi kaj slabega, tega nihče ne pozabi.

K R I Ž A N K A

1. odkritje nečesa novega
2. na kolih zgrajeno naselje
3. prostor, kjer se nahajajo vsi planeti
4. drugo ime za sekto
5. čustveno obdobje potrnosti
6. čarovnija
7. slikovna uganka
8. del nekdanje Sovjetske zveze
9. šega ali navada
10. slovenski igralec Gregor
11. narod na severo-vzhodu Kavkaza

sestavil: Tomaž Pirman, 4. f

Vic

Policijske komandirje na tečaju slovenskega jezika učiteljica vpraša, kdo je napisal Sonetni venec. Nihče ne zna odgovoriti, zato jim da za domačo nalogo, naj to ugotovijo. Komandirji pohitijo na svoje policijske postaje in dajo vsem podrejenim prioriteto nalogo, da v dveh urah izvejo, kdo je napisal ta venec. Na eni od postaj se policisti vrnejo s terena in poročajo, da žal niso nič izvedeli. Na koncu plane v sobo še Francelj in se pohvali: »Gospod komandir, dva sta že priznala, tretji bo pa zdaj zdaj.«

Kako radi imate šolo? (resničnostni kviz)

1. Kaj najraje berete?
 - a) mapo oddelka
 - b) šolska pravila
 - c) sosedovo kontrolko
 - d) Iskrice
 - e) v petek zvečer učbenik za predmet, ki ga imam v ponedeljek zjutraj

2. Izberite najdogodek na šoli zadnjih let?
 - a) popolna prepoved kajenja
 - b) 17 km dolg pohod na Leskovec (vsaj enkrat)
 - c) s snegom zasut šolski vhod (večkrat)
 - d) ko me pri matematiki ni dobila pri plonkanju
 - e) 1. šolski dan (vsakič znova)

3. Kateri je vaš najprijetnejši spomin na otroštvo?
 - a) prvič na morju
 - b) prva zmaga pri pretepu v vrtcu
 - c) prva neizpovedana ljubezen
 - d) prva izpovedana ljubezen
 - e) 1. šolski dan v OŠ

4. Česa na šoli ne marate?
 - a) polavtomatske omarice, ki se noče (sama) odkleniti
 - b) prijetno tople gneče na hodniku
 - c) učiteljev, ki parkirajo ravno na »mojem« parkirnem mestu
 - d) absolutno prekratkih odmorov
 - e) absolutno predolgih odmorov

5. Česa naša šola ne potrebuje?
 - a) elevatorjev
 - b) evalvatorjev
 - c) devalvatorjev
 - d) donatorjev
 - e) (de)terminatorjev

6. Kaj delate med odmori?
 - a. igram tarok
 - b. izdelujem material za plonkanje
 - c. iščem najboljši vir za prepisovanje domače naloge
 - d. hvalim svoje učitelje pred svojimi sošolci in drugimi (npr. ravnateljem)
 - e. ne kadim

7. Vaše najljubše geslo, pregovor, izjava, citat?
 - a) Večina ljudi se rodi kot original in umre kot kopija.
 - b) Komaj smo prišli, že smo bili tam. (*neznani modrec*)
 - c) Inteligenca hiti, da bi me ujela, a jaz sem hitrejši.
 - d) Naša najpomembnejša naloga je, da branimo domovino svoje dežele. (*G. W. B., jr.*)
 - e) Učiti se, učiti se in še enkrat učiti se! (*J. B. T.*) (*brez Z, seveda*)

Strokovni komentar odgovorov na vprašanja v resničnostnem kvizu

Kdor je pri večini vprašanj obkrožil odgovore e, ima šolo očitno zelo rad, tako zelo, da mu že skoraj težko verjamemo. Kave zaradi pomanjkanja časa najbrž ne pije in mu je ne bomo ponujali.

Kdor je večinoma obkrožil druge črke, tudi še ni brezupen primer in gre lahko z nami na kavo. Razsvetlili mu bomo njegova meglena obzorja, ga izvlekli iz slepih ulic in seveda nalili čistega vina (ups! jabolčnika).

Če pa obstaja eksemplar, ki je – sanctas simplicitas! – iz prepričanja obkrožil čisto vse zadnje odgovore, mu ni pomoči in se mu na tem mestu žalostni odrekamo.

GRAFITI

KAJ JE APATIJA? NE VEM IN ME NE ZANIMA!

V PONEDELJEK ZJUTRAJ SE POČUTIM KOT ROBINZON.

VESELIM SE PETKA.

ODGOVORIL SEM Z ODLOČNIM "MORDA"!

KDOR IMA GLISTE, NI NIKOLI SAM.

KDOR ME NOČE, ME JE VERJETNO ŽE IMEL.

VSA ČAST TISTIM, KI NIMAJO KAJ POVEDATI, PA SO VSEENO TIHO.

ENA SMRDLJIVA NOGA NIKOLI NE PRIDE SAMA.

DOL Z LIFTOM!

SKRAJŠAJTE MILIMETER!

BELEŽKE, VTISI, PRIPOMBE